

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **STAMCOM spol. s r.o.**, IČO: 48394939, se sídlem Nemocniční 734/13, 787 01 Šumperk, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem v Brně, Heršpická 813/5, 63900 Brno, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2015, č. 904030515, č.j. 071103613/565/15/90.220/Ve,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2015, č. 904030515, č.j. 071103613/565/15/90.220/Ve, kterým žalovaný v části změnil a v části potvrdil rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Olomoucký kraj (dále také „SEI“), ze dne 19.3.2015, č. 714004115, č.j. 071103613/343/15/Št.

Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, proti němuž žalobce brojil odvoláním v části, kterou byla žalobci uložena pokuta ve výši 542.000,- Kč a v části, kterou bylo žalobci uloženo nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, a dále změnil část rozhodnutí týkající se popisu skutku, kdy se žalobce dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále také jako zákon o cenách), tím, že nejméně v období od 1.7.2010 do 30.9.2013 nedodržel věcné podmínky stanovené

cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 ZC, upravené v příslušných cenových rozhodnutích Energetického regulačního úřadu (dále také „CR ERU“), a to v bodu (1.15.) CR ERU č. 5/2009, (1.9.) CR ERU č. 2/2010, (1.9.) CR ERU č. 7/2011 a (1.10.) CR ERU č. 8/2012, když jako držitel licence č. 110911177 na výrobu elektřiny s oprávněním ode dne 10.12.2009 k výrobě elektřiny ve své provozovně Blanická 12, v k.ú. Šumperk, na pozemku p.č. 1268/20 neoprávněně uplatnil a vyúčtoval zelený bonus na veškerou vyrobenou elektřinu příslušející výrobnám uvedeným do provozu od 1.1.2009 do 31.12.2009, ačkoli část této výroby v rozsahu 14,92 kW (54 ks FVE panelů SOLAR MY280P o výkonu 280 Wp) nebyla uvedena do provozu ve smyslu příslušných CR ERU, neboť na tuto část výroby elektřiny nebyla udělena licence na výrobu elektřiny, tudíž nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů, čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch.

Žalovaný vycházel z následujícího skutkového stavu:

Při kontrole dotčené výroby elektřiny žalobce prvostupňovým orgánem, jejímž výstupem byl protokol č. 071103613 ze dne 6.8.2014, bylo zjištěno, že žalobce je držitelem výše zmíněné licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření ve fotovoltaické elektrárně, přičemž celkový instalovaný výkon provozovny dle licence činí $P_i = 0.101$ MW. Připojení výroby do distribuční sítě na základě smlouvy ze dne 18.12.2009, č. 9_CEZDI_02142959, bylo provedeno s účinností od 17.12.2009, celkový instalovaný výkon výroby 101 kW, rezervovaný příkon pro vlastní spotřebu 80 kW, rezervovaný výkon výroby pro max. povolený výkon dodávky do distribuční soustavy 100,0 kW. Smlouva o podpoře výroby elektřiny ze dne 21.12.2009, č. 2154327/0051/OZE/09, byla žalobcem uzavřena se spol. ČEZ Distribuce, a.s., a žalobce čerpal podporu ve formě zeleného bonusu. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce v rozporu s udělenou licencí, na jejímž základě měla mít elektrárna 360 ks fotovoltaických panelů o výkonu po 280 W, celkem tedy 100,8 kW, neoprávněně navýšil instalovaný výkon o dvě pole 24 ks a 30 ks panelů o výkonu po 280 W, celkem tedy 15,12 kW, a to bez změny licence; navýšení oproti licenci tak činilo 14,92 kW. K navýšení výkonu mělo dojít nejpozději od 1.7.2010, jak vyplynulo ze smlouvy o dílo 19/2010 pro realizaci díla solární fotovoltaické elektrárny 15,12 kWp ze dne 20.5.2010 a faktur č. FV10056 ze dne 10.5.2010 a č. FV10073 ze dne 3.6.2010.

Srovnáním množství vyrobené elektřiny při neoprávněném navýšení výkonu s množstvím elektřiny, která by byla vyrobena při výkonu uvedeném v licenci, v poměru 101 ku 115,92, dospěl prvostupňový orgán k závěru, že žalobce ve sledovaném období odhadem vyrobil o 49.988,2 kWh více elektřiny, na niž uplatnil podporu formou zeleného bonusu, což dle příslušných CR ERU odpovídá částce 624.852,15 Kč. Nepřiměřený majetkový prospěch žalobce však nebylo možné vyčíslit, neboť nelze zpětně přesně určit, kolik elektřiny mohlo být skutečně z předmětné fotovoltaické elektrárny vyrobeno v kontrolovaném období. Kontrolní závěry prvostupňového orgánu byly rovněž ověřeny v rámci kontroly výroby elektřiny žalobce Energetickým regulačním úřadem (dále také „ERÚ“), jak vyplývá z vyrozumění o provedené kontrole ERÚ ze dne 11.4.2014, č.j. 03207-2/2014-ERU.

Žalovaný se neztotožnil s odvolacími důvody žalobce, které uvedl v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu.

Pokud žalobce poukazoval na chyby protokolu č. 071103613, který dle jeho tvrzení trpí mnoha nejasnostmi a mylnými závěry, pročez ho nelze procesně použít, žalovaný uvedl, že protokol o kontrole je přípustný důkazní prostředek, který jednoznačně svědčí o

neoprávněném navýšení výkonu, přičemž skutkový stav byl kontrolními pracovníky dostatečně zjištěn a zaprotokolován.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že limit celkového instalovaného výkonu výroby elektřiny, na který dostal licenci, nikdy neporušil, přitom správní orgán byl povinen přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie, kdy skutečný výstup elektrárny do sítě činí přibližně 80% hodnoty uváděné na solárních panelech, jelikož výstup z elektrárny není závislý pouze na součtu nominálních hodnot maximálních bodů výkonu panelů za standardních podmínek, že při výrobě elektřiny dochází ke ztrátám na střídači a na transformátoru, a nejvyšší možný výkon je tak odvislý od nejslabšího článku řetězce všech komponent a že zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) (dále také „EZ“), spojuje maximální hodnoty celkového instalovaného výkonu s výrobnou elektřiny, kterou však nepředstavuje samotný souhrn solárních panelů. Žalovaný v tomto ohledu odkázal na znění vyhlášky č. 475/2005 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, a č. 347/2012 Sb., kterou se stanoví technicko-ekonomické parametry obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny a doba životnosti výroben elektřiny z podporovaných zdrojů. Z jejich znění dovodil, že instalovaný výkon je v případě fotovoltaické elektrárny dán výkonem solárních panelů.

K námitce žalobce, že prvostupňový orgán pochybil, když nevyhověl jeho návrhu na nařízení ústního jednání s výsledkem pracovníků ERÚ, které u něj dne 12.11.2013 osobně prováděly kontrolu, žalovaný poukázal na vyrozumění o provedené kontrole, které obsahovalo jednoznačné závěry, a tudíž by byl výslech kontrolních pracovníků nadbytečný. Žalovaný k průběhu správního řízení doplnil, že navzdory svému příslibu žalobce v jeho průběhu nepředložil znalecký posudek, který měl posoudit případné porušení limitu celkového instalovaného výkonu pro výrobu elektřiny dle udělené licence a faktické hodnoty vyráběné elektřiny. Zároveň konstatoval, že prvostupňový orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechny skutečnosti a důkazy v rámci správního uvážení s tím, že uložená sankce je přiměřená. Žalovaný tak pouze formulačně upřesnil část výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu ohledně porušených cenových předpisů.

Žalobce v žalobě namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž v zásadě opakoval svou argumentaci z odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu.

Žalobce namítl, že řízení trpí procesními vadami, neboť opakovaně navrhoval žalovanému a prvostupňovému orgánu nařízení ústního jednání a výslech svědků – pracovníků ERÚ, které u něj dne 12.11.2013 osobně prováděly kontrolu. Žalobce přitom poukazoval na chyby kontroly ERÚ a vyhotoveného protokol o kontrole č. 071103613, který dle žalobce dochází k mylným a nesrozumitelným závěrům a pracovníci ERÚ nebyly uvedeny metody výpočtů a zkoušek použitých a prováděných při předmětné kontrole, nelze jej proto použít jako důkaz či na jeho podkladě zahájit správní řízení.

Žalobce dále namítl, že limit celkového instalovaného výkonu výroby elektřiny, na který dostal licenci, nikdy neporušil. Správní orgán byl povinen přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie, kdy skutečný výstup elektrárny do sítě činí přibližně 80% hodnoty uváděné na solárních panelech, jelikož výstup z elektrárny není závislý pouze na součtu nominálních hodnot maximálních bodů výkonu panelů za standardních podmínek. Při výrobě elektřiny dochází ke ztrátám na střídači a na transformátoru, přičemž nejvyšší možný výkon je

odvislý od nejslabšího článku řetězce všech komponent. Rovněž EZ dle žalobce spojuje maximální hodnoty celkového instalovaného výkonu s výrobou elektřiny, kterou však nepředstavuje samotný souhrn solárních panelů. Měření celkového instalovaného výkonu lze provádět několika matematickými metodami, kdy správní orgán si vybral pouze jednu z nich (tedy prostý součet výkonu jednotlivých panelů) a dále se námitkami žalobce na užití jiných metod měření nezabýval.

Žalobce opakovaně navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem, který měl posoudit případné porušení limitu celkového instalovaného výkonu pro výrobu elektřiny dle udělené licence a faktické hodnoty vyráběné elektřiny, čemuž správní orgány nevyhověly.

Žalobce namítl, že uložená pokuta je pro něj likvidační, když v jejím důsledku dojde k propouštění zaměstnanců a prodeji majetku a bude ohrožena samotná ekonomická existence žalobce. Žalobce přitom poukázal i na to, že údajně vzniklý majetkový prospěch žalobce nebyl nikdy konkretizován, popřípadě vyčíslen.

Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval a odkázal na svou, již výše zmíněnou, argumentaci obsaženou ve svém rozhodnutí, které považuje za zákonné a přezkoumatelné, pročež navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s takovým procesním postupem vyslovili souhlas.

Podle § 5 odst. 5 ZC regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.

Podle § 16 odst. 1 písm. c) ZC se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5 tohoto zákona.

Podle § 16 odst. 4 písm. c) ZC se za správní delikt uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

Podle § 30a odst. 1 EZ je výstavba výroby elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 1 MW a více možná pouze na základě udělené státní autorizace na výstavbu výroby elektřiny (dále jen „autorizace“). Za celkový instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny se považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy.

Ze správního spisu se podává obsah napadeného rozhodnutí, jak je již uveden výše, a následující listiny. Z protokolu č. 071103613, ze dne 6.8.2014, č.j. 071103613/901/14/Kv,

vyhotoveného pracovníky SEI se podávají kontrolní zjištění, jak jsou již uvedena výše v rámci obsahu napadeného rozhodnutí. Z vyrozumění o provedené kontrole ze dne 11.4.2014, č.j. 03207-2/2014/ERU, vyhotoveného ERÚ a adresovaného SEI se podává, že na základě oznámení SEI provedl ERÚ kontrolu u žalobce dne 12.11.2013, kdy zjistil, že předmětná výrobní elektřiny sestává ze 414 ks fotovoltaických panelů o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 0,116 MW, což neodpovídá celkovému instalovanému elektrickému výkonu uvedenému v licenci na výrobu elektřiny č. 110911177, č.j. 08356-4/2009-ERU, ze dne 10.12.2009, přičemž toto kontrolní zjištění bylo zaznamenáno v protokolu ze dne 13.1.2014, č. K026813, č.j. 12409-13/2013-ERU.

Soud nejprve poukazuje na určitou nejasnost ve formulaci žalobního bodu, v němž žalobce zpochybňuje relevanci a závěry protokolu o kontrole. Žalobce uvedl, že se jedná o protokol ERÚ, což navazuje na jeho návrh na výslech pracovníků tohoto orgánu, které i v žalobě konkrétně označuje s tím, že v protokolu neuvedly metody výpočtů a zkoušek použitých a prováděných při předmětné kontrole. Současně však žalobce uvedl, že se jedná o protokol č. 071103613. Soud konstatuje, že protokol č. 071103613 byl vyhotoven pracovníky SEI, a nikoli pracovníky ERÚ. Naproti tomu protokol vyhotovený pracovníky ERÚ má č. K026813 (č.j. 12409-13/2013-ERU) a obsahem správního spisu není, neboť správní spis obsahuje výhradně vyrozumění ERÚ adresované SEI, které tento protokol pouze zmiňuje a ve stručnosti informuje o jeho kontrolních závěrech.

Soud námitku žalobce ohledně chyb kontrolního protokolu SEI č. 071103613, ze dne 6.8.2014, č.j. 071103613/901/14/Kv, důvodnou neshledal. Žalobce se omezil jen na obecné konstatování o jeho mylných a nesrozumitelných závěrech, které v žalobě nijak blíže nespecifikoval, k čemuž soud rovněž pouze obecně uvádí, že protokol je srozumitelný a přehledný, obsahuje výčet použitých podkladů a zejména dostatečně popsane a vysvětlené úvahy, které správní orgán vedly ke kontrolnímu závěru na základě hodnocení podkladů. Soud proto uzavírá, že předmětný protokol neshledal vadným, protože mohl být procesně použit jako podklad pro zahájení správního řízení a důkazní prostředek. Pokud se jedná o kontrolní protokol ERÚ ze dne 13.1.2014, č. K026813, č.j. 12409-13/2013-ERU, tento součástí spisu není, nejsou k němu ani vztažena ani konkrétní žalobní tvrzení. ERÚ zjevně vede vlastní správní řízení, které není předmětem tohoto soudního řízení, přitom SEI použila vyrozumění ERÚ o provedené kontrole ze dne 11.4.2014, č.j. 03207-2/2014/ERU, jako podpůrný důkazní prostředek za situace, kdy již měla k dispozici vlastní, jednoznačné a totožné výsledky kontroly.

V návaznosti na závěry uvedené v předchozím odstavci se soud neztotožňuje ani s žalobní námitkou stran procesního pochybení, které mělo spočívat v nevyhovění žalobcovu návrhu na nařízení ústního jednání a výslech svědků – pracovníků ERÚ, neboť soud je shodně se žalovaným přesvědčen, že závěry kontroly ERÚ obsažené ve vyrozumění ERÚ o provedené kontrole ze dne 11.4.2014, č.j. 03207-2/2014/ERU, jsou jednoznačné a výslech je proto nadbytečný, nadto když SEI měla k dispozici vlastní, jednoznačné a totožné výsledky kontroly, o něž především své rozhodnutí opírá.

Soud dále nemá za důvodný žalobní bod týkající se způsobu určení výkonu výrobní elektřiny. Ačkoli totiž žalobce zpochybňoval závěry kontrolního protokolu (či dvou kontrolních protokolů), během správního řízení a ani v žalobě nepopíral množství a nominální výkon jednotlivých solárních panelů, popř. dodatečnou instalaci části z nich. Fakticky tak žalobce brojí pouze proti výkladu pojmu „celkový instalovaný výkon“, jak jej zaujal žalovaný, prvostupňový orgán a zjevně i ERÚ. Podle § 30a odst. 1 věta druhá EZ se za

celkový instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy. Výrobní jednotku zákon nedefinuje, avšak lze dovodit, že se jedná o zařízení, které přímo vyrábí elektřinu, což je u fotovoltaické elektrárny právě solární panel, nikoli střídač a transformátor, které naopak v důsledku ztrát výkon elektrárny snižují. Rovněž vyhlášky ERÚ č. 475/2005 Sb. a č. 347/2012 Sb. ve svých přílohách (Indikativní hodnoty technických a ekonomických parametrů, resp. Technicko-ekonomické parametry a doby životnosti výroben elektřiny z obnovitelných zdrojů energie) v části věnované fotovoltaice pracují s pojmy fotovoltaický článek, resp. solární panel (*...Předpokládá se konstrukce a umístění fotovoltaických článků tak, aby bylo dosaženo roční svorkové výroby elektřiny ≥ 150 kWh na metr čtvereční aktivní plochy solárního panelu. Současně je předpokládán pokles výkonu panelů o 0,8 % jmenovitého výkonu ročně ... kWp vyjadřuje jednotku špičkového elektrického výkonu solárního panelu dosažitelného za daných referenčních podmínek...*), přičemž z ničeho nevyplývá, že by se u hodnocení instalovaného výkonu měly zohledňovat i další komponenty elektrárny. Ačkoli lze tedy přisvědčit názoru žalobce, že výstup elektrárny do sítě bude nižší, než je nominální výkon solárních panelů, z žádného ustanovení EZ či příslušných vyhlášek nelze dovodit, že by kontrolní správní orgán při výpočtu instalovaného výkonu měl povinnost přihlížet k reálným ztrátám při výrobě energie, jak tvrdí žalobce. Závěr žalovaného a prvostupňového orgánu, že celkový instalovaný výkon výroby elektřiny žalobce je dán součtem nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů, je proto dle soudu správný, jinou (matematickou) metodu výpočtu výkonu uplatnit nelze.

Soud neshledal důvodnou ani související námitku žalobce, že správní orgány nevyhověly jeho opakovanému návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem, který měl posoudit případné porušení limitu celkového instalovaného výkonu pro výrobu elektřiny dle udělené licence a faktické hodnoty vyráběné elektřiny. K tomuto je nutné doplnit, že žalobce v průběhu správního řízení též sám přislíbil předložení předmětného znaleckého posudku, kdy měl již oslovit znalce, avšak tento znalecký posudek nikdy nedodal. Jak je již výše uvedeno, celkový instalovaný výkon je dán součtem nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů, přičemž k tomuto ryze matematickému úkonu není třeba odborných znalostí, mohli ho tedy provést i zaměstnanci žalovaného a prvostupňového orgánu. Pokud pak v řízení před prvostupňovým orgánem žalobce navrhoval, aby byl ustanoven znalec a tomuto návrhu nebylo vyhověno s poukazem na jeho nepotřebnost, postupoval prvostupňový orgán správně. Žalobce ostatně námitky stran absence znaleckého posudku ani neuplatnil v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, učinil tak až v žalobě, pročez se žalovaný ve svém rozhodnutí tímto aspektem mohl zabývat pouze obecně.

Konečně, soud neshledal důvodnou námitku stran likvidační povahy uložené pokuty. Předně soud konstatuje, že žalobce nebrojil proti výši a způsobu stanovení pokuty v rámci svého odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu. To sice nevylučuje možnost žalobce uplatnit likvidační výši pokuty coby žalobní bod, leč nutno dodat, že správnímu orgánu nelze obecně klást k tíži, pokud se s určitou skutečností, která byla namítnuta až v žalobě, nevypořádal ex offio či důkladnějším způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č.j. 2 As 56/2007-71). Podstatnou je rovněž stanovená horní hranice pokuty za předmětný správní delikt, tedy 10.000.000,- Kč. Zákonodárce tím dává zřetelně najevo, že se jedná o společensky velmi nebezpečný správní delikt, tudíž ačkoli zde není stanovena dolní hranice pokuty, lze předpokládat, že sankce v řádech např. desítek tisíc korun by neměla patřičný efekt na pachatele. Dotčená pokuta přitom byla uložena ve výši cca 5% jejího maxima, k čemuž lze poukázat na judikaturu, podle níž se o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného

rozmezí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2003 sp. zn. 6 A 96/2000). Žalovaný a prvostupňový orgán přitom logickým a transparentním způsobem popsali, jak dospěli k odhadnutému výpočtu neoprávněně vyrobené elektřiny, na niž žalobce uplatnil podporu formou zeleného bonusu, jelikož exaktní určení množství neoprávněně vyrobené elektřiny je technicky nemožné. Podle příslušných CR ERU tyto zelené bonusy za sledované období odpovídají částce 624.852,15 Kč. Přestože tedy správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně neuvedly konkrétní majetkový prospěch žalobce, přesvědčivě zjistily rozsah neoprávněné činnosti žalobce, který i vyčíslily odpovídající částkou zelených bonusů dle CR ERU, což je z pohledu soudu dostačující pro určení závažnosti deliktu, která ovšem vyplývá i z celkového popisu deliktního jednání žalobce uvedeného v rozhodnutích, a ke stanovení patřičné sankce. Soud nadto považuje tvrzení žalobce ohledně jeho ekonomické situace za zcela neurčitá. Žalobce pouze tvrdí, že uložená pokuta bude znamenat neschopnost výplaty mezd zaměstnancům, popř. jejich propouštění, a může ohrozit jeho provoz a fungování. K tomu však neuvedl žádné konkrétní údaje o svých majetkových poměrech a finanční situaci, ani nedoložil důkazy tyto skutečnosti osvědčující, z čehož vyplývá, že žalobce likvidační povahu dotčené pokuty neprokázal. Závěrem je pro úplnost třeba poukázat i na možnost požádat o rozložení úhrady pokuty na splátky v souladu s § 156 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a to až na dobu šesti let. Ač se nejedná o nárokový prostředek ke snížení negativních dopadů sankce, když nelze předjímat, zda správce daně, tj. správní orgán příslušný k výběru pokuty (viz § 161 daňového řádu), povolí splátkový kalendář, jedná se přesto o instrument, který nelze při hodnocení pominout. Správce daně totiž podle § 156 odst. 1 daňového řádu může povolit posečkání úhrady pokuty, popřípadě rozložení její úhrady na splátky mj. pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, nebo pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období. Z předchozího tedy plyne, že je žalobci k dispozici ještě další zákonná korekce dopadů sankce.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí, a proto podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu zamítnul tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle

zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká